

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 21. OKTOBRA 1938.

ŠTEV. 6.

SEBIČNIM

KRISTUS IN PAPEŽ

Velika je Kristusova zapoved: Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu (Lk 16, 15). S tem je dana katoliški Cerkvi izrečna dolžnost, da se razširi čez ves svet, da vse pridobi za Kristusa.

To se mora zgoditi! Kako globoko se zaveda tega velikega poslanstva sedanjí sv. oče, ki mu po pravici katoliški svet pravi misijonski papež. Neutrudljivo naglašá Jezusovo zapoved in kliče ves katoliški svet k misijonskemu delu. Kakor Kristus pred 1900 leti nam velevala sveti oče, njegov namestnik:

»O da bi ves svet poslušal naš klic in bi vsi pri- tekli na pomoč dušam, ki jih je Kristus odkupil, pa se še pogublja v zmoti in divjaštvu! Veliko odgo- vornost si nalagamo, na katero morda le prerediti- kdaj mislimo v svojem življenju, če se zaradi naše počasnosti in premajhne velikodušnosti pogubi le ena sama duša. Ali če se mora ustaviti le en sam misijonar, ker bi mu manjkalo sredstev, s katerimi bi ga mi lahko preskrbeli.«

Tako sveti oče.

UGOVORI SEBIČNIH

A vse drugačno je govorjenje sebičnikov, tudi katoliških sebičnikov. Kaj pravijo?

»Kaj nas brigajo misijoni v tujini,« govori- jo. »Saj je doma dovolj socialnih stisk in revščine! Kje bomo dobili denar še za misijone? Delo v domovini nam izrabí vse naše sile. Odkod naj vzamemo čas, da bi se zanimali še za misijone? Sploh pa imamo pogane doma; najprej spreobrnimo te! Ko ne bomo doma nobenega več imeli, potem se v božjem imenu brigajmo še za misijone!«

In tako ti nadaljujejo svoje litanije, a vse izzve- ni v eno: »Najprej doma! Če še kaj ostane, naj bo za misijone.«

OMEJENI IN OZKI!

Taki katoliki, ki se zapirajo v ozke domače meje, so slabi katoliki. Saj naziv: »katoliška Cer- kev« pomeni prav »vesoljno« Cerkev. In katoličan, čigar sebični pogled ne seže čez okvir njegove ozke okolice, ne čuti katoliško, ker ne čuti vesoljno. Tak sebičnež zapira ljubezen v ozko mejo svojega na- roda, namesto da bi z njo po zgledu Kristusa in Cer- ke objel vesoljni svet, vse narode.

ZGREŠENA STRATEGIJA

Kako zgrešena je strategija teh sebični- kov! »Najprej doma, potem, ko bodo doma vsi dobri katoličani, pa v misijone!« Še dvakrat zgrešena v današnjih dneh! Komunisti hočejo zavojevati ves svet, mohamedanci sanjajo o vseislamskem kralje- stvu in ga tudi uresničujejo. Katoličani pa naj se zapremo v Evropo, da bodo oni v miru osvajali po- ganski svet, potem pa osvojili še Evropo!

ČE BI APOSTOLI TAKO GOVORILI!

Kje bi bila Evropa in kakšna bi bila Cerkev, če bi se tega krivega načela držali apostoli in takrat rekli: »Najprej Palestino!«? Še danes bi bila vsa Evropa poganska. Apostoli in veliki osvajačci po- ganskega sveta pa so se dobro zavedali, da Kristus hoče ves svet in da bi bila Cerkev obsojena na smrt, če bi se zapirali doma.

Sploh pa: kdaj pa bo prišel tisti čas, ko bodo doma vsi dobri katoličani!? —

DELO ZA MISIJONE — BLAGOSLOV ZA DOMOVINO!

Sebični se mogoče boje za svoje žepe; tisti pa, ki niso predvsem materialisti, pa morda res mislijo, da bi delo doma pešalo, če bi delali tudi za misijone. Ne zavedajo pa se, da je delo za misijone velik bla- goslov za delo doma.

To dejstvo nam lepo izpričuje papež sam. Še preden je zasedel stol sv. Petra, je na svojih službe- nih potih zvedel za žensko redovno družbo, ki je bila na robu propada. Nič več ni bilo novih po- klincev, število redovnic se je občutno krčilo. Papež je svetoval, naj redovnice pošljejo nekaj sester v poganske misijone; do tedaj namreč ni šla še no- bena. Sestre so ubogale. In uspeh? Človek bi pri- čakoval, da bo njih število po samostanih zdaj na- zadovalo, a zgodilo se je nasprotno: Družba je za- čela nepričakovano hitro naraščati in si je spet opomogla.

ČUTIMO VESOLJNO!

Kadar gre za Kristusa in njegovo kraljestvo, ne maramo biti ozki, ampak hočemo biti širokosrčni in velikodušni. Čutiti hočemo kakor čuti katoliška Cerkev: katoliško, vesoljno! Hočemo se truditi in delati, da zaživimo doma globoko versko življenje, a obenem in prav za to hočemo pomagati misijonar- jem pri osvajanju vsega sveta.

PIJ XI. O MISIJONIH

Na svetu ni lačnih ne žejnih, ne bolnih ne ubogih, ki bi bili potrební tolikega usmiljenja in tolike krščanske ljubezni kot duše, ki ne poznajo Boga in njegove milosti.

28. febr. 1926.

*

Podpirajte predvsem ustanove v pomoč misijonom: Družbo za širjenje vere, Dejanje sv. Detinstva in Družbo sv. Petra, ki tako uspešno pomagajo, da se povsod razširja kraljestvo Jezusa Kristusa!

24. jun. 1929.

*

Vsi, ki so prejeli veliki dar vere, naj se odzovejo klicu in store, kolikor je v njihovih močeh, vse, da ta dar povrnejo: delajo naj, da pridejo do tega daru tudi drugi.

9. maja 1936.

*

Družba za širjenje vere hoče povedati vsem in vsakemu posebej, da so dolžni sodelovati pri tako velikem delu.

9. maja 1936.

KOMUNISTI O KOMUNIZMU

Ali komunizem podpira tlačane?

NE: V Sovjetiji so izdali odlok, po katerem je treba kmete, ki si pridržijo pšenice, da bi se mogli preživljati — »postreliti in vso njihovo imovino konfiscirati« (Izvestija, 8. avg. 1932.).

Ali komunizem podpira kmeta?

NE: Sovjetska državna oblast je določila, da se morajo »postaviti otroci na stražo tudi ponoči, ko dosežejo starost osmih let«, zato da se zaščiti državna pšenica, ki zraste na zaseženih zemljiščih. (Molodaja Guardija, 17. avg. 1935.).

Ali komunizem podpira delavce?

NE: Kremelj je izdal 5. nov. 1932. dekret, ki so ga podpisali Kalinin, Molotov in Eninkidze, ki določa: »zaradi enodnevnega izostanka se delavec odpusti od dela in se mu odvzame legitimacija, brez katere ne more dobiti stanovanja in kruha« in »ta kazneni zaden vse ude družine«. (Izvestija, 25. nov. 1932.).

Ali komunizem pomaga revežem?

NE: »V letih 1932., 1933., 1934. je dopustil, da je poginilo zaradi pomanjkanja 3 — 7 milijonov prebivalcev Rusije« in v teku te lakote »je izjavil, da je prva dolžnost vsakega kmeta, izvažati pridelke in da zagreši pravo sabotažo, če te dolžnosti ne izvršuje«. (Pravda severa, 1. febr. 1933.).

Ali komunizem ljubi otroke?

NE: Po sovjetskem pravu »sodijo dvanajstletne in celo še mlajše otroke po kazenskem zakoniku, ki predvideva smrtno kazen«. (Pravda, 8. IV. 1935.).

Ali komunizem podpira rodbino?

NE: Člen 144. ruskega rodbinskega zakonika »zasega lastnino in razbije družinsko življenje« (Učit. Gazeta, 10. oktobra 1929.) in Rusija »pušča, da se sedem milijono

nov brezprizornih (zapuščenih otrok brez strehe) klati po cestah?« — Kdo izjavlja to? — Nihče drugi kot gospa Krupskaja, Leninova vdova, ki še pristavlja: »Ne delajmo se neumne in ne pravimo: pojdite k svojim staršem ali v otroško zavetišče; saj staršev ni več! Ni več otroških zavetišč!« (Izvestija st. 51.).

Ali je komunizem za mir?

NE: Sovjetski diplomati pravijo: »Z Leninovim načelom smo zmagali v revolucijski borbi in z istim načelom bomo zmagovali v proletarski svetovni revoluciji« in Manuilskij je rekel na tretjem mednarodnem kongresu (avg. 1935.): »Naša stranka, naše ljudstvo, naša dežela, ki jih bo vzgajal Stalin, bodo verni idealom proletarskega internacionalizma do zadnje kaplje krvi« (Izvestija, 21. jan. 1936.).

Ali je komunizem proti vojni?

NE: »Pravda« je dne 11. maja 1931. — pol leta pred prvo špansko revolucijo — razpravljala o potrebi, da se začne revolucija v Španiji, da se »pritegne vojska k Sovjetom« ter »da se pridobije masa vojakov kot sredstvo za oborožitev revolucije« — dalje so tudi »Izvestija 20. decembra 1934. izjavila: »da bi bila vojna v Španiji — boj za sovjetsko oblast« in da »so Sovjeti vodili borbo«.

ČE VERUJEŠ — ČE NE VERUJEŠ

Na holandskih kolodvorih vise plakati »Zveze proti zlorabi božjega imena«, na katerih je napisan naslednji opomin: »Če veruješ v bivanje vsemogočnega Boga, imej spoštovanje pred njim in ne uporablaj brez potrebe in premisleka njegovega imena. Če ne veruješ v bivanje vsemogočnega Boga, potem pa tudi ne zlorablaj božjega imena, kajti s tem sramotiš samega sebe, druge pa spravljaš v nevoljo.«

ALI BO NOVA ŠPANJA NACISTIČNA?

Pred kratkim je sprejel španski kardinal primas Gomá y Tomás posebnega poročevalca pariškega lista »L'Époque«. Glavno vsebino razgovora je tvoril narodni socializem in njegov vpliv v Španiji. Španski cerkveni knez je v tem vprašanju izjavil sledeče:

»Kar zadeva nacistično zmotno ideologijo v pravem pomenu besede, jo morem samo obsojati in se je bati. Podvzeli so že nekaj skromnih in previdnih propagandnih poskusov pri Špancih, ki so se mudili v Rajhu. Toda nacionalna španska vstaja je razžarjena s takim verskim ognjem, da je bil tisti trenutek slabo izbran za tako pridiganje, ki naj bi dopovedalo Špancem o tem, da je država Bog.«

Naši časopisi ne pišejo nič o verskem preganjanju v Nemčiji. Vendar pa so pri nas tisti, ki se zanimajo za verska vprašanja, in izobraženci na splošno točno informirani. List »Razon y Fé« je, čim mu je bilo mogoče, objavil okrožnico »S pekočo skrbjo«.

Ne dvomite nič: Jutrišnja Španija bo katoliška Španija brez vsake omejitve v katerikoli smeri. Sicer pa je pred nami še veliko dela.«

O mednarodnem položaju je kardinal primas izjavil: »Naša vojna je vojna za civilizacijo, to se pravi za zapadno civilizacijo. Treba je pogledati samo tja, odkoder napad prihaja, da bomo vedeli, proti komu se imamo boriti. Po mojem mnenju morajo latinsko civilizacijo braniti tisti, ki so jo ustvarili, namreč Latinci. Zdi se mi, da je združenje Francije, Italije in Španije proti heretičnim principom, katerih vir sta Berlin in Moskva, najvažnejša naloga današnje Evrope.«

VEZAVA BORCEV.

Rok za oddajanje letnikov je podaljšan na 12. november.
V vezavo se more dati tudi prvi letnik Borcev.

Iz Avstrije

Iz popolnoma zanesljivega vira posnemamo nekatere zanimivosti o življenju v priključeni Avstriji.

TISK

Avstrijski katoličani imajo zdaj zlasti dva poljudna tednika, ki ju oblast še ni prepovedala. To je »Das große Kirchenblatt« in znani devetdeset let stari tednik »Steirisches Zweigroschenblatt«, ki se je prej imenoval »Wahrheitsfreunde«.

Značilno je pisanje tega prej tako solidnega katoliškega tednika. Za veliko noč je prinesel novi »Zweigroschenblatt« pod naslovom »Ostergedanken« (Velikonočne misli) dva citata, eden je Hitlerjev, drugi pa protestantskega teologa.

V isti velikonočni številki je članek z naslovom: »Ali morem biti kot stoprocenten narodni socialist dober katoličan?« Na to vprašanje sledi naravnost vsiljivo prijazno vabljenje k idealni združitvi stoprocentnega pogankega narodnega socializma in pobožnega katoličanstva. Pod tem člankom in pod podobnimi drugimi je brati podpis »Pfarrer Dolezal«. O tem imenu pa čudom čuda v seznamu vseh duhovnikov graške škofije ni sledu... ne Dolezala, ne Doležala. In prav ta skrivnostni »župnik Doležal« piše v tem verskem listu najbolj navdušene propagandne članke za narodni socializem...

Na ta način je mogoče speljati veliko ljudi, ki se jim vest pomiri ob pogledu na debelo tiskani podpis »župnik Doležal«. Težko je dokončno reči, kaj je v resnici za tem »župnikom Doležalom«, a nacistična propaganda je zvita, pozna sto potov in načinov, kako se katoliški ljudje najlaže zapeljejo.

OB ZAČETKU ŠOLSKEGA LETA

Novo šolsko leto stoji v znamenju zapiranja katoliških učnih zavodov. Zavodi in šole za fante so domalega vse zatrte, odprtih je začasno le še nekaj vzgojnih zavodov za deklice. Zatrate katoliške vzgojne zavode spreminjajo v nacistične domove. Med najznamenitejšimi zavodi, ki jih je zadel ukinitve, so deško nadškofijsko semenišče v Solnogradu in graško semenišče Carolinum Augustineum. Samo v graškem Augustineju je bilo 16 gimnazijskih profesorjev, med temi dva laika, 6 prefektov in 304 dijakov. Zapolnjeni so odlični zavodi Vincencijevih konferenc, n. pr. v Gradcu deška zavoda Marianum in Josephinum ter zavod za srednješolce Vincetinum. Usmiljenke so morale zapustiti vse te zavode in to brez predhodnega obvestila. Zavodi sami so bili na najboljšem glasu, pohvaljeni in odlikovani od vseh prejšnjih vlad, celo socialdemokratskih.

Zavodi, ki še niso zatrti, imajo stalno policijsko nadzorstvo, inven-

tar pa je popisan bolj natančno kot med svetovno vojno.

Prva nepričakovana posledica tega preganjanja je ta, da so se katoličani zganili in spregledali vso nevarnost, ki preti katoliški veri. Posamezne katoliške družine so iz lastnega nagiba sprejele poedine dijake, gojence zatrtih katoliških zavodov, brezplačno na stanovanje in hrano. Na ta način je preskrbljenih in rešenih samo v Gradcu na stotine katoliških dečkov in mladencev.

Pa še nekaj. Ti dijaki, ki so imeli poprej vsakdanjo mašo in obhajilo v svoji domači kapeli, napolnjujejo sedaj dan za dnem, zlasti pa ob nedeljah, mestne farne cerkve. To je

apostolsko delo teh mladih borcev, ki pa morajo veliko trpeti.

VSE PA TUDI NE GRE GLADKO...

Praznik Marijinega vnebovzeta je obenem z mnogimi drugimi prazniki odpravljen. In vendar je bilo letos v Gradcu, ki je eno izmed versko najnižje stoječih mest, odprtih komaj 10% trgovin.

V Nemčiji so vpeljani, kakor znano, propagandni avtomobili, to so veliki tovorni avtomobili, naloženi z vsemi mogočimi plakati. Avtomobil ima napravo, ki dobesedno škropi na vse strani letake, tako da je za avtomobilom vsa cesta pokrita s papirjem kričavih barv in naslovov. Taki avtomobili se vozijo tudi še sedaj ob raznih prilikah po ulicah avstrijskih mest in tlakujejo pot z grmadami letakov — a pobira jih nihče več.

Važna ideološka publikacija

NAŠA POT XV.:

Katoliška načela

ali jo že imaš?

ali jo ima že tvoj prijatelj? Opozarjaj!

Strani 384

Za dijaka naročnika
izredno nizka cena din 28.—

Napad na kardinala Innitzerja

Francoski katoliški tednik »A la page« poroča 13. oktobra:

»V petek 7. oktobra, na praznik sv. rožnega venca, je bila v dunajski katedrali sv. Štefana velika verska slovesnost, na kateri je govoril kardinal Innitzer, o katerem vemo, da je bil za priključitev Avstrije k Nemčiji. Obrnil se je predvsem na mlade katoličane in se takole izrazil:

»Vi ste v teku zadnjega meseca skoraj vse izgubili. Izgubili ste svoje katoliške krožke in svoja krščanska društva.

Toda vkljub dejstvu, da so vam vse to vzeli, se boste združili s svojimi duhovniki v nove zveze. Dobro vem, da v zadnjih šestih mesecih mnogi izmed vas zadržanja škofov niso odobraval, toda vi morda niste upoštevali velike odgovornosti, ki jo imajo katoliški škofje v tem trenutku.

Naj pride karkoli, vendar vem, da obstaja idealna katoliška mladina, ki se ne bo dala razdražiti z nobenimi praznimi frazami.

Ko so ljudje prišli iz katedrale, se je na trgu pred cerkvijo zbralo okrog 10.000 katoličanov. Glasno so

pozdravljali vpijoč: »Naša vera, naš Bog! Heil Christus! Heil Innitzer!« V tem trenutku je vdrla na prostor tolpa mladih nacistov s krikom: »Sieg, Heil! Sieg, Heil! Naša vera, Nemčija! Innitzerja v koncentracijsko taborišče! — Naprej, tovariši, obešite ju, pobijte duhovnike!« Policija je posredovala, kajpak šele po pretepu, in razpršila demonstrante.

Toda s tem njihovega nasilja še ni bilo konec. Naskočili so nadškofovo palačo, kamor se je bil umaknil kardinal z nekaj duhovniki.

Okna palače so razbili in del premičnin zmetali na ulico in zažgali. Mnogo kardinalovih pristašev so pretepli.

O polnoči se je demonstracija končala, toda agenti so še naprej patrolirali po sosednjih ulicah.

Naravno je, da nemški tisk o teh podrobnostih ni znil besedice. Nasprotno, pisali so z Dunaja, da so nadškofa varno zastražili v nadškofijski palači.

Ti žalostni dogodki bodo kardinalu Innitzerju gotovo vzeli zadnje utvare — če jih še ima — o zvezi, ki se je njemu zdelo, da je mogoča med katolicizmom in nacizmom.

Tom Playfair

»Kakšen načrt pa imaš?«

»Boš že videl. Vsekakor bo zabavno.«

In res, čez malo časa pravi Harry:

»Pozor, že naju gleda, že gre...«

Tom je ostal zelo miren. Malomarno je vstaknil roke v žep in se glasno razgovorjal. Green je prihajal kakor volk potuhnjen. Že se je sklonil, da bi pripel svoj plakat. Tedaj potegne Harry svoj robec iz žepa.

»Kako ti ne veš, kako je treba suniti nazaj? Glej, je tako preprosto!« Besedi je sledilo dejanje: Tom je z vso močjo sunil z nogo v smeri malopridnega burkeža.

Green je dobil to poslastico v podkoleno, najbolj občutljiv del svojega telesa. Kaj hočete, če je bilo pa srce tako malo občutljivo! Green je zategneno zatulil.

»Joj, kako si me prestrašil!« pravi Tom in se obrne. »Ja, a si spet ti? Kaj si pa prav za prav delal tu zadaj? Revež, ti imaš pa res zmeraj smolo.«

Green je tuleč objemal prizadeto nogo ter se vrtel na drugi. Gruča dečkov, ki so sledili Greenovim manevrom, je smeje se pritekla in od blizu občudovala nov način plesa, ki ga je izumil ta zanimivi fant.

»Ali te hudo boli?« vpraša Tom sočutno ter pobere list, ki je padel Greenu iz rok.

»Ali te hudo boli?« vpije Green in za trenutek preneha s svojim plesom. »Tvoje šale so pa res duhovite!«

In Green nadaljuje s plesom.

»Kaj pa je to?« zavpije Tom, dvigne kvišku list ter ga motri s kritičnim očesom. »Green, ali je ta list tvoj?«

»Da, pojdita obadva k vragu!«

Nedvomno je mislil iskreno.

»Napisal si: Udri norca, in želja se ti je spolnila.«

Ta razlaga je Greena tako razkačila, da je pozabil na svojo podkoleno ter se kot divjak zaprašil v Toma. Pa tudi tokrat je imel smolo. Vmes je posegel Georges Keenan, višješolec, ki je imel to krepost, da je ščitil mlajše in slabije. Zagrabil je napadalca za roko in mu jo tako stisnil, da je ta od bolečine zavpil.

»Green, še več si zaslužil. Misliš li, da je junaško, napadati manjše od sebe? Kar miren bodi, če sva jaz ali Donnel kje v bližini.«

In Georges je odšel.

Green je bil prestrašopeten, da bi si še kaj upal. Sramotno je odšel v bolnico, namazati si ranjeno nogo z jodovo tinkturo.

Georges Keenan zasluži pohvalo. Bil je vzoren fant, pa ne eden izmed tistih, ki so močni samo v knjigah. Bil je eden izmed dobrih, realnih učencev, ki jih srečamo včasih, ali bolje, ki jih srečamo često v zavodskem življenju.

Pri žogi, pri tekanju, sploh pri vseh igrah je bil on najboljši izmed vseh. Za svoja leta je bil majhen, droben, a kljub temu zelo močan. Svoje moči pa ni nikoli zlorabljal. Vedno pripravljen, da izkaže uslugo, vedno prijatelj vsakemu. Ko je prihajal on, so hudobni postajali dobri in dobri so postajali boljši. Bil je veselega značaja. Šel je skozi življenje radostno kot sončni žarek.

Vsak urejen zavod ima take lepe in plemenite značaje. Dečki te vrste so neprecenljive vrednosti: mnogo dobrega store in so všeč Bogu, ki ga ljubijo z moško ljubeznijo.

PETO POGLAVJE

Tom mora spati

Marsikdo si je morda zastavil neko vprašanje: ali je Tom Playfair sploh junak? Ali ne bi mogel najti lepšega značaja? Ta Tom je izzivač, predrzen, trmast itd. itd.

Nedvomno, Tom ima svoje napake, in sicer velike napake. Sonce ima pege, je rad dejal Napoleon. A naš prijatelj ni nepoboljšljiv. Mogoče je dragocen kamen, a mi smo videli v njem le kepo zemlje. Njegove napake so le izmaličene kreposti. Njegova predrznost je pretirana odkritosrčnost. Njegovo včasih prostaško govorjenje izvira iz želje po priljubljenosti in originalnosti, kar je v teh letih morda opravičljivo. Njegova drzovitost je le pretiravanje tega, kar imamo mi vsi tako radi: samostojnost. Naj bo dovolj: upajmo, da se bodo preostri robovi ugradili, da se bo neuglajeni diamant izbrusil v briljant, da se bo prenapetost spremenila v umerjenost, ki jo vsi tako občudujemo, a je tako malo imamo.

(Dalje prih.)

Rimsko romanje belgijske Katol. akcije

V prvih dneh septembra t.l., torej kmalu po romanju naše dijaške Katoliške Akcije, je prišlo v Rim 400 zastopnikov belgijske KA.

Belgijska delegacija je potovala skozi Švico, Milano, Firence in Asisi v večno mesto.

Sveti oče je sprejel zastopnike v sprejemni dvorani gradu Castel Gandolfo. Glasilo belgijskih žosistov »La Jeunesse ouvrière« opisuje sprejem s temi besedami:

»Vrata se odpro. Glasno vzklikanje napolni dvorano: »Vive le Pape!« Njegova svetost Pij XI. se približuje; nesejo ga na nosilnici.«

Tišina zavlađa. Papež govori. Zahvaljuje se svojim »najdražjim sinovom« iz Belgije, da so prišli k njemu. Pravi, kako so mu pri srcu mladinska Katoliška akcija in njeni specializirani odseki v naši domovini: JAC, JEC, JIC, JOC, JUC (za vse samoglasnike jih je!).

Ne bo nam dajal navodil, pravi, ker so nam jih dali naši prevzvišeni škofje in zlasti »Naš najdražji brat, kardinal van Rocy«. Opozarja nas samo na nekaj: »dokler je samo nekaj nestorjenega, ni še nič storjeno.«

Govoril je že dvajset minut, mirno, očetovsko. Čutimo, da nas ljubi, kakor dober oče. (Tako nam je pozneje rekel neki romar.)

Poklekemo, medtem ko nam naš skupni oče podeli svoj blagoslov.

*

Ob istem času kakor belgijska delegacija se je mudil v Rimu tudi ustanovitelj žosistov kanonik Cardijn, ki je svetemu očetu naznanil mednarodno žosistovsko romanje, ki ga nameravajo žosisti izvesti prihodnje leto. Po njihovih načrtih naj bi se septembra 1. 1939. napotilo 20.000 mladih katoliških delavcev v Rim k svetemu očetu.

*

Družba za širjenje vere priredi za središčeolce in akademike

v proslavo misijonskega praznika MISIJONSKO PRIREDITEV, ki se bo vršila v soboto, dne 22. okt. ob pol 5 pop. v novi frančiškanski dvorani v Ljubljani.

Na sporedu je petje dijaškega zbora iz št. Vida, govor prevzvišene ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, deklški misijonski prizor ter igra v dveh dejanjih: »Za misijone!«

Vstopnina je za vse samo 2.— din. — Pokažimo, da misijonsko čutimo, in se udeležimo prireditve v polnem številu!

Odg. urednik: Ciriil Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).